

върху оценката на имуществото с по-висока стойност. След елементарно сравняване с оспореното с настоящия протест разрешение се налага извод, че по естеството си посоченото разрешение е идентично с критикуваната норма /разликата е единствено в размера на процента/.

От изложеното по-горе е видно, че с нормата на чл.32, т.2, т.3 и т.4 от местната наредба се изисква плащане без основание, т.е. без оказване на услуга от местния орган на власт. А е известно, че съобразно чл.7, ал.І от Закона за местните данъци и такси местните такси се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата. Известни са също така и принципите, посочени в чл.8, ал.І от Закона за местните данъци и такси, съобразно първия от които общинският съвет определя размера на таксите с оглед възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата.

Като взех предвид горното, намирам, че всякакви доводи за целесъобразност на местното разрешение се явяват неприложими в конкретния случай.

С оглед изложеното, на основание чл.126, пр.2, чл. 186, ал.ІІ във вр. с чл.185 от АПК,

ПРЕДЛАГАМ:

Да отмените чл.32, т.2, т.3 и т.4 от Наредба № 8 за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община Добричка, тъй като противоречат на чл.7 и чл.8 от Закона за местните данъци и такси, защото с тях се предвижда заплащане на „такса“ без основание, т.е. без оказване на услуга от местния орган на власт.

Приложение: Препис от протеста за ответната страна – Добрички общински съвет.

/Веселин Вичев/

Очевидно е, че местният орган на власт пресъздава нормата на чл.111 от Закона за местните данъци и такси, според която по производства за настаняване под наем, продажби, замени и учредяване на вещни права върху общински имоти се заплаща такса, като явно това е и формалното основание за приетата от общинския съвет компетентност.

Тук е мястото обаче да бъде отбелязано следното:

Както е известно, данъкът представлява публично задължение, породено от фактическата и правна власт, която правният субект има върху обекта на облагане. Или, данъкът е дължим само и единствено по силата на правната връзка между лицето и конкретния обект /недвижим имот, МПС и други подобни/. От своя страна, таксата представлява възмездна форма на потребление на публична услуга, на услуга в общ интерес. В своята практика Конституционният съд следва разбирането, че разграничителният белег между данък и такса е елементът услуга, че основание за плащане на таксата е ползването на услуга или предизвикване на действие от държавен /естествено и общински/ орган в полза на платеща на таксата и че поначало таксата се заплаща срещу извършване на услугата /виж Решение № 9/20.06.1996 г. по конст. дело № 9/1996 г., Решение № 11/01.07.2003 г. по конст. дело № 9/2003 г., Решение № 10/26.06.2003 г. по конст. дело № 12 от 2003 г./.

Естествено, по силата на чл.141, ал.IV от Конституцията на Република България и чл.7, чл.8 и чл.9 от Закона за местните данъци и такси местните органи на власт са способни да определят размера на таксите /в този смисъл е и т.І от Решение № 9/21.09.2000 г. на Конституционния съд по конст. дело № 6/2000 г., според което общинските съвети не могат сами да установяват /въвеждат/ местни данъци и такси и да определят размера на местните данъци/.

Това обаче не е достатъчно, за да се приеме, че конкретното разрешение на общинския съвет е законосъобразно. Необходимо е да бъде изяснен видът и съдържанието на престацията, която субектът, задължен за таксата, получава от местния орган на власт. Очевидният отговор на този въпрос е един – нищо. И това е така, защото в обсъжданата хипотеза претендирането на „такса“ е очевидна последица само от придобиване на общински имоти или ограничени вещни права върху тях. За разлика от посоченото, в други случаи от местната наредба /чл.33, чл.34, чл.35, чл.36, чл.37 и чл.38/ се описват конкретни действия на общинските органи – издаване на заповеди, издаване на удостоверения, издаване на дубликат.

Казано по друг начин, единственото основание за претендиране на „такса“ в разглеждания случай е възникването на правна връзка между субекта и обекта. Това обаче, както беше вече посочено по-горе, е същностен белег на данъка, за дължимостта на който не се изисква властническият орган на стори нещо, но не и на таксата.

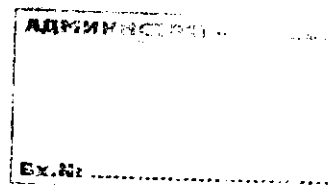
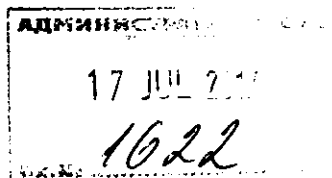
В потвърждение на изложеното е и уредбата на друг подзаконов акт – чл.35, ал.II от Наредба № 13 за определяне на размера на местните данъци на територията на Община Добричка, открита на интернет-страницата на Община Добричка, според който при възмездно придобиване на имущество данъкът е в размер 3 на сто върху оценката на прехвърляното имущество, а при замяна –

ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА – ДОБРИЧ

гр. Добрич - 9300, ул. "Д-р К. Стоилов" № 7,
тел.: 058/605528, факс: 058/600496, e-mail: op_dobrich@prb.bg

Изх. № 691/2017 г.
Дата: 14.07.2017 г.

До
Административен съд
гр. Добрич

П Р О Т Е С Т по чл.186, ал.ІІ във вр. с чл.185 от АПК

от

Веселин Василев Вичев,
прокурор в Окръжна прокуратура гр. Добрич

Уважаеми Административни Съдии,

При проверка по реда на надзора за законност по преписка № 691/2017 г. по описа на Окръжна прокуратура гр. Добрич, която е била образувана на 10.07.2017 г. по повод получено в същата прокуратура писмено разпореждане от 05.07.2017 г. от Върховна административна прокуратура по тяхна преписка № 1110/2017 г. – ІІ, е било установено, че в Наредба № 8 за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община Добричка, приета с Решение № 182 от 28.04.2016 г. на Добрички общински съвет гр. Добрич, се съдържа разпоредба – чл.32, т.2, т.3 и т.4 от Наредбата, която се намира в противоречие с разпоредби, представляващи нормативни разрешения от по-висок ранг.

С чл.32 от местната наредба е предвидено, че: „По производства за настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти се заплаща такса, както следва: т.2. При продажба на общински имот – 2 % от стойността на имота, предмет на продажбата; т.3. При замени – 2 % от стойността на по-скъпия имот, предмет на договора за замяна; т.4. При учредяване на вещни права – 2 % от стойността, за която се учредява съответното ограничено вещно право.“